

[Gert Petersen.]

som er i klemme, og en sympati, som jeg altså også gav udtryk for at jeg delte.

Men nu kommer så spørgsmålet om den meget store gruppe på i øjeblikket 120.000-125.000, som rent faktisk er ude i arbejdsløshed, og så er det, ligesom der ikke rigtig længere er noget at have sympatien i. Så finder man fra hr. Ninn-Hansens side, at hvis der kommer forslag om forbedring af forholdene for de arbejdsløse, er det et udtryk for et internt slagsmål på venstrefløj.

Fra hr. Kaj Poulsens side finder man, at de partier, der foreslår noget sådant, ikke har nogen forbindelse med fagbevægelse, arbejdsløsheds-kasser og arbejdspladser, og at det er udtryk for overbud og den slags ting.

Fra venstres side får man at vide, at der på en eller anden måde ligger den mentalitet bagved, at vi ikke vil have, det skal kunne betale sig at arbejde, og at vi i virkeligheden opmuntrer til dovenskab.

Det er altså helt andre toner, der høres, og jeg skal da ikke helt benægte, at jeg egentlig heller ikke havde gjort mig nogen særlige tanker om, at disse forslag ville blive accepteret af folkettinget i dets nuværende sammensætning. Derfor er de til en vis grad også fremsat, fordi vi ville prøve holdningen — naturligvis, overraskelsernes tid er ikke forbi, det kunne jo være, at holdningen havde ændret sig, det har den altså ikke.

Jeg bemærkede, at ministeren — hvis svar jeg i øvrigt ene af alle de svar, jeg har fået, vil takke for — nævnte, at nogle af de forslag, SF her har fremsat, er forslag, som også regeringen fremsatte i sidste samling, men som dengang blev afvist. Jeg forstår på den socialdemokratiske ordfører, at når regeringen fremsætter de forslag, er det ikke overbudsforslag, men når socialistisk folkeparti gør det, er det overbudsforslag. På den måde kan man jo udmærket godt definere begrebet overbudsforslag, og hvis jeg må have lov til at tale rent ud: det er en gammel socialdemokratisk tradition at definere det på den måde.

Jeg bemærkede, at ministeren gav tilsagn om at ville drøfte vores forslag til ændring vedrørende § 53, stk. 3, og den efter vores opfattelse meget diskriminerende § 63. Jeg er godt klar over, at det også på disse punkter er meget svært at komme igennem med

noget som helst, fordi det er en udbredt opfattelse hos et flertal i denne sal, at der skal diskrimineres over for arbejdssiden på arbejdsmarkedet. Det ubegribelige er, at man fra socialdemokratisk side kan bare så meget som antyde — tænke — at forslag imod en sådan diskriminering skulle være overbudsforslag. Det kan da godt være, de forslag ikke bliver vedtaget, men vi får da aldrig nogen sinde lavet om på disse ting, hvis man indtager den holdning hos et af arbejderpartierne, at dette at argumentere mod de eksisterende forhold er udtryk for en slags overbudspolitik, det skal man afholde sig fra.

Det er tværtimod igennem en sådan holdning, at socialdemokratiet i vid udstrækning pådrager sig et medansvar for det politiske skifte, som er sket her i Danmark i de sidste 3-4 år. Jeg synes nok, man burde tage lære af det og tage disse spørgsmål op på en anden måde. Det synes jeg der var tegn til i det, man kom med fra regeringens side i sidste samling, men jeg synes så sandelig ikke, der er tegn til det i den reaktion, man får fra den socialdemokratiske ordfører, når der kommer forslag af den art, som her er kommet frem.

I virkeligheden var der kun ét eneste af de forslag, SF har stillet, som den socialdemokratiske ordfører afviste ud fra, hvad han kan betragte som saglige grunde. Det var vores forslag om ophævelse af 26 ugers reglen. Jeg er ikke enig med ham, men jeg erkender, det kan diskuteres. Man kan da godt anlægge det synspunkt, at det kan være et brud på forsikringsprincippet totalt at ophæve 26 ugers reglen. Alle de øvrige forslag blev blot fejlet til side med en bemærkning om, at her drejede det sig om overbud.

Jeg vil godt vende tilbage til spørgsmålet om 26 ugers reglen. Jeg erkender som sagt, at spørgsmålet kan diskuteres, men jeg tror ikke rigtig, at de arbejdere, som under den nuværende krise er blevet langvarigt arbejdsløse, som mister retten til arbejdsløshedsunderstøttelse, og som er nødt til at gå på socialkontoret, er særlig optaget af, om det er forsikringsprincippet eller et andet mærkværdigt princip, der skal regulere deres tilværelse. De er optaget af, at deres tilværelse sikres. Jeg synes egentlig også, det